

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Den lykkelige Familie.

Citation: Andersen, H. C.: "Den lykkelige Familie.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal, C. A. Reitzel, 1990, s. 156*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid80092/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Den lykkelige Familie.

[85]

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtignok et [87]
Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er
det ligesom et helt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved,
saa er det i Regnveir næsten ligesaa godt, som en Paraply, for
5 det er saa forfærdeligt stort. Aldrig voxer een Skræppe alene,
nei hvor der groer een, der groer flere, det er en stor Deilighed,
og al den Deilighed er Sneglemad. De store hvide Snegle, som
fornemme Folk i gamle Dage lod lave til Fricasee, spiste og
sagde »hum! hvor det smager!« for de troede nu det smagte saa
10 deilig, de levede af Skræppeblade og derfor bleve Skræpperne
saadde.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længer
spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare
ikke uddøde, de voxte og voxte over alle Gange og alle Bede, 15
man kunde ikke mere faae Bugt med dem, det var en heel
Skræppeskov, hist og her stod et Æble- og et Blomme-Træ, [88]
ellers kunde man nu aldrig have tænkt at det var en Have. Alt
var Skræpper, og derinde boede de to sidste, inderlig gamle
20 Snegle.

De vidste ikke selv hvor gamle de vare, men de kunde godt
huske at de havde været mange flere, at de var af en Familie
fra fremmede Lande og at for dem og deres var hele Skoven
plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste at der
25 var endnu noget til i Verden, som heed *Herregaarden*, og der-

■ Collin 38, 4^e I:22. 2 bl. udkaa.

r H.C. Andersens Hus, Odense. (Kgl. Bibl. Ms. phot. 161, 4°: 8). 2 bl. rer-
skrift, folieret 7-8. Overskrift overstreget, se n.t. Det gamle Huus s. 143.

A NE 5-48 s. 45-48 (Eibl. 538).

B EP-53 s. 504-08 m. 2 ill. B² EP-54.

C SS 20-55 s. 191-94.

D EHP 2-63 s. 147-52 m. 2 ill.

9 lod] lode D. 43 længer] længere B-C, længer D. 23 og at] at C, og at D.

oppe blev man kogt, og saa blev man sort og saa blev man lagt paa Sølvfad, men hvad videre der skete vidste man ikke. Hvorledes det isvrigt var at blive kogt og at ligge paa Sølvfad, kunde de ikke tænke sig, men døiligt skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Skruptudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Beskeed, ingen af dem havde været kogt eller ligget paa Sølvfad.

De gamle hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de, Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til for at de kunde blive kogte og lagte paa Sølvfad.

De levede nu meget eensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille almindelig Snegl til sig, [39] som de opdrog som deres egen, men den Lille vilde ikke voxe, for han var almindelig; men de gamle, især Mutter, Sneglemutter, syntes hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde see det, han da vilde føle paa det lille Sneglehuus, og saa følte han og fandt at Mutter havde Ret.

Een Dag var det stærk Regn.

»Hør hvor det tromme-romme-rommer paa Skræpperne«, 20 sagde Sneglefader.

»Der kommer ogsaa Draaber!« sagde Sneglemoer. »Det løber jo lige ned af Stilken! Du skal see her bliver vaadt! Jeg er glad ved vi have vort gode Huus og den Lille ogsaa har sit! Der er rigtignok gjort mere for os end for alle andre Skabninger; 25 man kan da see, at vi er Herskabet i Verden! Vi have Huus fra Fødselen og Skræppeskoven er saaet for vor Skyld —! jeg gæd vidst hvor langt den strækker sig og hvad der er udenfor!«

»Der er ikke noget udenfor!« sagde Sneglefader. »Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke noget at 30 ønske!«

»Jo,« sagde Moer, »jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Sølvfad, det ere alle vore Forfædre blevne, og Du kan troe, der er noget aparte ved det!«

[40] »Herregaarden er muligviis faldet sammen!« sagde Snegle- 35 faer, »eller Skræppeskoven er voxet hen over den, saa at Menneskene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men du iler altid saa forfærdelig og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ud den Stilk, jeg faaer ondt i Hovedet naar jeg seer op paa ham!«

10 kogte og lagte| kogte og ligge kr, kogte og lagte A, kogt og lagt B-C, kogte og lagte D. 13 opdrog| opdroge D. 32 are| er C. 34 faldet| falden D. 37 forfærdelig| forfærdeligt B.

»Du maa ikke skjændes, sagde Sneglemoer, »han kryber saa sindig, vi faae nok Fornøielse af ham og andet have vi Gamle jo ikke at leve for! Men har Du tænkt paa det: hvor faae vi en Kone til ham. Troer Du ikke der langveis inde i Skræppeskoven skulde være nogen af vor Art?« 5

»Sorte Snegle troer jeg nu nok der er«, sagde den Gamle, »sorte Snegle uden Huus, men det er saa simpelt og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Commission til Myrerne, de løbe frem og tilbage, som om de havde noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!« 10

»Jeg veed rigtignok den allerdeiligste!« sagde Een af Myrerne, »men jeg er bange det gaar ikke, for hun er Dronning!«

»Det gjør ikke noget!« sagde de Gamle. »Har hun Huus?«

»Hun har Slot!« sagde Myren, »det deiligste Myreslot med syv hundrede Gange.« 15

»Tak!« sagde Sneglemoer, »vor Søn skal ikke i en Myretue!« [41] veed I ikke bedre, saa give vi det i Commission til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solskin, de kjende Skræppeskoven forinden og foruden.«

»Vi have en Kone for ham!« sagde *Myggene, »hundrede Menneskeskridt herfra sidder paa en Stikkelsberbusk en lille Snegl med Huus, den er ganske eensom og gammel nok til at gifte sig. Det er bare hundrede Menneskeskridt!« 20

»Ja lad hende komme til ham!« sagde de Gamle, »han har en Skræppeskov, hun har kun en Busk!« 25

Og saa hentede de den lille Snegl-Frøken. Det varede otte Dage før hun kom, men det var just det Bæst ved det, saa kunde man see hun var af Arten.

Og saa holdt de Bryllup. Sex Sanct Hans Orme lyste saa godt de kunde; ellers gik det Helt stille af, for de gamle Snegle-Folk kunde ikke taale Sviir og Lystighed; men en dellig Tale blev der holdt af Sneglemoer, Fatter kunde ikke, han var saa bevæget, og saa gav de dem i Arv den hele Skræppeskov og sagde, hvad de altid havde sagt, at det var det Bedste i Verden, og naar de levede redelig og skikkelig og formædte sig, vilde de engang og deres Børn komme paa Herregaarden, blive kogte sorte og lagte paa Sølvfad. 35

Og efter at den Tale var holdt, krøb de Gamle ind i deres Huus, og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Snegl-Par re- [42]

11 Een af Myrerne] Myrerne B. 12 »men] »sigl. A. 14 Myren] Myrerne C. Myren D. 20 *Myggene] kr. Myggen AB, Myggene B². 35 de engang] engang de D. 38 krøb] krøbe D.

gjerede i Skoven og fik en stor Afkom, men de blev aldrig kogte, og de kom aldrig paa Sølvfad, saa sluttede de deraf, at Herregaarden var faldet sammen, og at alle Mennesker i Verden vare uddøde, og da Ingen sagde dem imod, saa var det jo sandt; og Regnen slog paa Skræppebladene for at gjøre Tromme-Musik for deres Skyld, og Solen skinnede for at give Skræppeskoven Couleur for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

1 en stor| et stort B. - blev| blive D. 3 faldet| falden D.